

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιά να μη σ'ας δαγκάνουν τὰ φείδια κι' άλλα φαρμακερά ερπετά, αρκεί να έχετε άπάνω σας, μέσα σ' ένα σακκουλάκι, λίγο Sublime corrosif. Τά φαρμακερά φείδια και τὰ άλλα έρπετά, άποφύγουν τή μυρουδιά του, όπως ο διάβολος τὸ λιθάνι.

"Αν σ'ας άρέσουν τὰ παστά ψάρια, πρέπει νά προτιμᾶται πάντοτε τὰ καπνιστά κι' όχι τ' άλατισμένα. Τά δεύτερα είνε υπερβολικά εὐσπεπτα και έμποδίζουν τήν κανονική λειτουργία τής καρδιάς και τών νεφρών. Η γυναίκες μάλιστα από δώδεκα ως δεκαεφτά χρόνων πρέπει νά τ' άποφύγουν όσο μπορούν περισσότερο.

Μην βάζετε ποτε τὰ μαλλιά σας. Βάσις όλων αυτών τών ψαφών είνε ο νιτρικός άργυρος, ο οποίος έλάττει στὰ μάτια, χαλαρώνει τὸ νευρικό σύστημα και πειράζει άκόμα και τὸ μυαλό.

Κάθε ρούχο μπορεί νά γίνη αδιάβροχο. Ο τρόπος είνε άπλουστάτος. Έτοιμάζουμε δύο χαριστές διαλύσεις, μία στύψης και μία σαπουνοῦ. Βαφτίζουμε τὸ ρούχο μας μέσα στην πρώτη διάλυσι κι' άμεσαωσ κατόπι στή δεύτερη. Τὸ έπαναλαμβάνουμε αυτό τρεις φορές. "Υστερα τὸ άπλώνουμε γιά νά στεγνώσει, χωρίς διάλυσι νά τὸ στύψουμε. Έτσι κάθε ύφασμα γίνεται αδιάβροχο.

"Αι τώρα τὸν χειμῶνα τὰ μάτια σας δακρύζουν εύκολα άπ' τὸ πολύ κρύο, θρέγετε μία πετσέτα με χλιαρό τσάι και τὰ σφουγγίζετε πριν πέσετε νά κοιμηθίτε.

"Αν έπίσης σκάζουν τὰ χέρια σας άπ' τὸ κρύο, τὰ άλείφετε με γλυκερίνη, άνακατωμένη με κολώνια και χυμό από λεμόνι και γίνονται γρήγορα καλά.

Οι κάλοι έκτριζονται εύκολότερα, άν θάλουμε άπάνω τους ένα κομμάτι από φανέλλα άλειμμένο με πράσινο σαποῦνι και τ' άφήσουμε μία-δύο ήμέρες.

"Αν μέσα σ' ένα ντουλάπι ή μπασούλο θάλατε μερικά τρυφερά κλαριά από έλατο και τὸ άφήσετε έρμητικά κλεισμένο ένα ή δύο μήνες, τότε τὸ μπασούλο αυτό άρωματίζει γιά όλα τὰ χρόνια τὰ ρούχα που θά θάλατε σ' αυτό.

Ο άπλούστερος και άκοπότερος καθαρισμός τών μαρμάρων, είνε ο άκόλυθος : "Αλείφετε πρώτα τὸ λερωμένο μέρος τοῦ μαρμάρου με πετρέλαιο. "Επειτα τὸ άλείφετε με μία αλοιφή, που τήν κάνετε οι ίδιοι, άνακατεύοντας ίσα θάρη σκόνης μαγνησίας και θενζίνης. "Αφήνετε νά περάσουν 24 ώρες και κατόπι νά πλένετε με σαπουνάδα.

στουγένων οι νέοι και τὰ κορίτσια τοῦ Καναδά φοροῦν διάφορα δέρματα ζώων και γίνονται έτσι άρκοῦδες, θόνασι, ζαρκαδία, πρόβατα, κ.λ.π. "Επειτα, κρατώντας στὸ χέρι από ένα χρωματιστὸ φανάρι, τριγυρίζουν στούς δρόμους, συμβολίζοντας τὰ διάφορα ζώα τής Δημιουργίας και ψάχνουν τάχα νά θροῦν τὸν νεογέννητο Σωτήρη.

"Από καιροῦ εις καιρόν, κάθε τριακόσια ή τετρακόσια μέτρα, ή άρκοῦδες, οι θόνασι, τὰ ζαρκαδία και τὰ πρόβατα στέκονται σ' ένα σταυροδρόμι, κι' άφου πρώτα ρίξουν μερικές κραυγές, όπως άκρῶδες φωνάζουν τὰ ζώα που παριστάνουν ή νέες κι' οι νέοι τοῦ Καναδά, άρχίζουν νά ψέλλουν τὰ Χριστουγεννιάτικα τοσπάρια τής έκκλησίας, δοξολογώντας έτσι τὸν έρχομό τοῦ Σωτήρος.

Οι κάτοικοι τότε τών πόλεων και τών χωριών, θγαίνουν στὰ παράθυρα τών σπιτιών τους ή κατεβαίνουν στὸ δρόμο και στέκονται τριγύρω άπό τὰ «ζώα τής Δημιουργίας», άρχίζοντας νά ψέλλουν κι' αυτοί μαζί τους και νά φωνάζουν όπως ή άρκοῦδες ή οι θόνασι...

"Επειτα μοιράζουνε γλυκά και μικρά δώρα στούς «ήθοποιούς», γιά νά τους ευχαριστήσουν

Τὰ «ζώα τής Δημιουργίας» τότε, μαζί μ' όλο τὸν κόσμο, άρχίζουν νά τραγουδοῦν και νά χορεύουν, κουνώντας τὰ φανάρια τους. Τέλος, ή «παράσταση» παίρνει τέλος και οι νεοί και τὰ κορίτσια τοῦ Καναδά, με μία τελευταία κραυγή, πιό δυνατή άπ' όλες τις άλλες, φεύγουν από έκεينو τὸ σταυροδρόμι, γιά νά έπαναλάβουν τὰ Χριστουγεννιάτικα τροπάρια τους και τούς τρελλούς χορούς τους στὸ σταυροδρόμι άλλης συνοικίας...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΟΥΒΙΕ

ΜΙΑ ΛΗΣΤΕΙΑ

"Η βεγγέρα έβάσταξε ως τὰ μεσάνυχτα. Στή μικρή μας πόλι, τὸ Πόν-σὺν-Βίρ, όπου οὔτε θέατρο, οὔτε κινηματογράφος ύπάρχει, ο κόσμος κοιμάται γρήγορα, πλαγιάζει — πού λέμε — με τις κόττες. Μά μετά τή συνηθισμένη μας παρτίδα τοῦ μπριτζ, κι' εγὼ δέν ξέρω πῶς, ήθε ή κουβέντα γιά τὰ έγκλήματα, που γεμίζουν καθημερινῶς τις στήλες τών έφημεριδών, ληστείες μετά βιαιοπραγιών, κλοπές, λωποδυσίες, πτώματα τεμαχισμένα και σφιγμογμένα μέσα σέ μπαούλα, κ.λ. κ.λ.

"Ο καθένας από μας ειπε σχετικῶς τή γνώμη του και στὸ τέλος συμφωνήσαμε όλοι στὸ έξης συμπέρασμα : "Οτι οι τίμιοι πολίτες δέν πρέπει νά μένουν με τὰ χέρια σταυρωμένα, αλλά νά όπλισθοῦν και έν άνάχη ν' άμύνονται κατά τών κλοποιών με τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

"Ορθαλμὸν άντι όφθαλμοῦ. "Οδόντα άντι όδόντος. Αίμα άντι αίματος. "Ο νόμος τοῦ Δίντς. Μου έπαίθεσα, σου άντεπαίθεμα. Με ποροβολείς, σέ πυροβολῶ. Με ληστείες, σέ άναγκάζω με τὸ πιστόλι στὸ χέρι νά μου άποδώσης ότι μου έλαφες...

Αυτὰ τὰ τρομερά λόγια ειπα εγὼ, με σταθερή και άποφασιστική φωνή, πριν χαλινωχθῶ γιά νά φύγω. Κι' ύστερα έφυγα, κρατώντας μέσα στην τσέπη τοῦ παντεσοῦ μου τὸ πιστόλι μου.

Τι τὸ ήθελα τὸ πιστόλι ; Μ' όλο τὸ σκοτάδι και τήν ερημιά τών δρόμων του, νυκτερινή ληστεία δέν ειχε άκουστεί στὸν Πόν-σὺν-Βίρ. Οι άπάχηδες και οι λωποδυτές δέν τήν ειχαν γραμμένη στὰ χαρτιά τους αυτήν τήν πόλι. "Αλλωστε, δέν καθόμιον μακριά. Μπροστά μου ο δρόμος ήταν έρημος. Δέν ειχα τίποτε νά φοβηθῶ. "Εντούτοις έθισα τὸ βήμα μου, ύπείκοντας σέ κάποια ταραχή, σέ κάποιο περίεργο συναίσθημα. "Εστριψα στή γωνία, πέρασα τή μικρή πλατεία, μπήκα στὸ δρόμο τὸ δικό μου κι' έβλεπα πειθ τήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, όταν κάποιος ξερόβυλε ξαφνικά από μία γωνία κι' έπεσε πάνω μου. "Η σύγκρουσι ήταν τόσο ξαφνική, τόσο δυνατή, πού έμεινα γιά μία στιγμή σάν άποβλακωμένος.

Κάπου χτυπήθηκα !... Με μαχαίρι ίσως... "Επασπάτενα τὸ σῶμα μου νά ιδῶ μήπως ήμιον πληγωμένος... "Εξεκοίμωτα σὸ παναφόρι μου, τὸ σακκάκι μου, τὸ γιλέκο μου... έψηλάφησα πάλι τὸ χορμί μου... Πουθενά δέν έβλεπα αίμα, δέν έννοιωθα πληγή, οὔτε γρατσουνιά... Μόνο... μα... έλαίτε τὸ ρολόγι μου, ένα ώραίο χρυσὸ ρολόγι..."

Κύτταξα πίσω μου. "Ο άνθρωπος ποῦχαμε συγκρούσει έτρεχε. Βρισκόταν πειθ σέ άπόστασι πενήντα μέτρων. Χωρίς νά διαστῶς, ώρησα κατόπιν του... "Ορθαλμὸν άντι όφθαλμοῦ, όδόντα άντι όδόντος !... "Ενας έντιμος πολίτης δέν πρέπει ν' άφήνη νά τὸν ληστεύουν χωρίς αντίστασι. Μ' αυτή τήν ιδέα, τὸ κουράγιο μου διπλασιάστηκε. "Ετρεχα μ' όλη μου τή δύναμι. "Ο άγνωστος λίγο-λίγο εδράνιζε τὸ βήμα του. Προφανῶς ειχε λαχαινάσει. Τὸν διέκρινα καλά πειθ, ήταν άρκετά νέος, καλοντυμένος, με ρεπουάλπλα, κανέναν άπάχη ίσως, πού έπλούτισε με τις ληστείες. "Οταν τὸν έπλησίασα σέ άπόστασι δέκα μέτρων, τοῦ φώναξα :

—Ψηλά τὰ χέρια, γιατί πυροβολῶ !...

Τὸν ειδα νά τρέμη. "Ηταν έτοιμος νά πέση κάτω από τὸ φόβο του. —Τὸ ρολόγι, τοῦ ειπα. Τὸ ρολόγι γρήγορα !...

"Υπάκουσεν άμέσως. "Υστερα, καθώς έκατέβασα τὸ πιστόλι γιά νά βάλω τὸ ρολόγι στην τσέπη μου, ο άπάχης τῶβλα στὰ πόδια.

Τὸν άφησα νά φύγη. "Ας πάει άλλος νά χρειασθί, ειπα. "Εγώρισα στὸ σπῆτι μου με τή συναισθησι πῶς έξαμα τὸ καθήκον μου, σάν καλὸς πολίτης.

"Αν όλοι έκαναν σάν έμένα, έλεγα με τὸ νοῦ μου, οι κύριοι άπάχηδες θάλλάζαν επαγγελμα. Μά οι περισσότεροί έντιμοι άνθρωποι τρέμιον μπροστά τους.

Μά μόλις μπήκα στὸ δοματίο μου κι' άναψα τή λάμπα, τὰ μάτια μου έπεσαν πάνω στὸ κομοδίνο. Κάτι γυάλιζε... "Επλησίασα... Τι νά ιδῶ ;... Τὸ ρολόγι μου ! Μπᾶς κι' όνειρέυομαι, ειπα, ή μοικιασαν μάγια ;... "Εβαλα τὸ χέρι στην τσέπη τοῦ γιλέκου μου... "Υπήρχε κι' έκει ένα ρολόγι. Τὸ έβγαλα και τὸ κύτταξα κατάπληκτος... Δέν ήταν τὸ δικό μου. "Ηταν ένα χρυσὸ χρονομέτρο... "Αδύνατον νά σᾶς περιγράψω τή ντροπή μου... "Όστε λοιπὸν ειχα ληστέψει έναν άνθρωπο στὸ δρόμο με τὸ πιστόλι στὸ χέρι... "Ολη τή νύχτα δέν έλεισα μάτι. Καί μόλις έφρεξέ ο Θεός τή μέρα, πήγα στην αστυνομία. "Ο διευθυντής τής αστυνομίας μ' έδέχτηκε ευγενέστατα, γιατί μ' εγνωρίζε. Τὸ και τὸ έπαθα, τοῦ ειπα. Μ' άκουσε ήρεμος κι' όταν ετελειώσα, μοῦτε, ζητάζοντας τὸ λεγμένο ρολόγι :

—Αυτὸ τὸ ρολόγι είνε τοῦ γαιτροῦ μου. "Εγγήγε από τὸ σπῆτι του τὰ μεσάνυχτα, γιά νά φωνάξει ένα γιατροῦ και τή μαμή, γιατί έπασαν τήν γυναίκα του οι πόνοι. "Εγγήγησε, έζρετε, κι' έκανε ένα ώραίο αγοράκι... "Απὸ τή βία του ίσως έπεσε άπάνω σας στὸ δρόμο... Μοῦτε πῶς κάτι τοῦ συνέβη στὸ δρόμο, μά νά σᾶς πῶ δέν έφρόσφεξα, με τις χαρές τοῦ έγγονοῦ τοῦ μᾶς χάρισε ο Θεός !... "Όστε σεις εισατε ο...άπάχης ;

—Χμ... χμ... "Εγὼ !... άπάντησα, και κοκκίνασα σάν ραπάνι !...

—Ψηλά τὰ χέρια !...

—Τὸ ρολόγι αυτό είνε τοῦ γαιτροῦ μου...